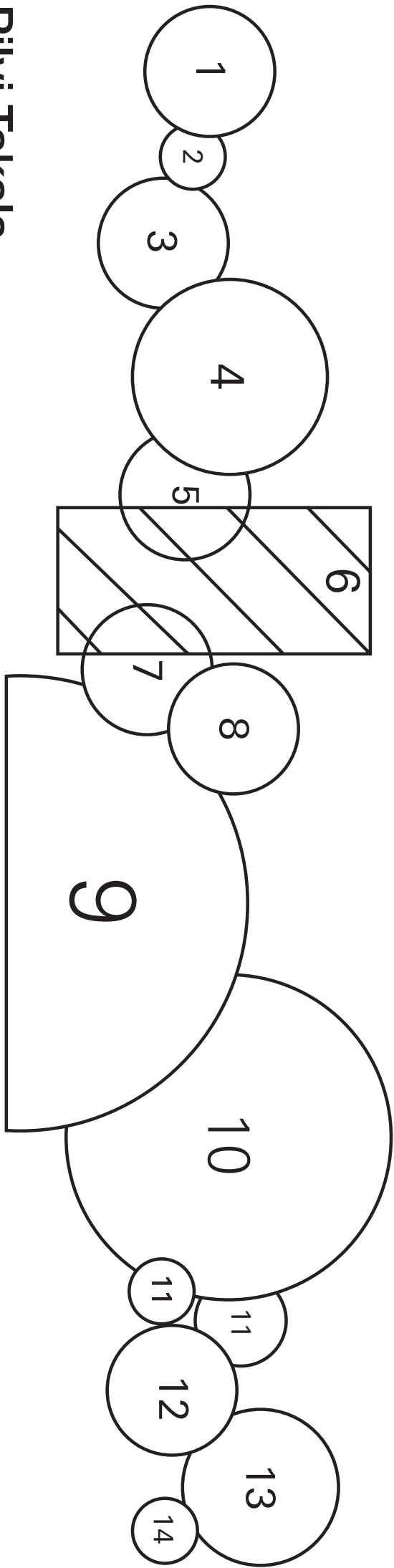

Pilvi Takala

Breaking Ranks Objetarkiv

De følgende gjenstandene følger Pilvi Takalas praksis fra de tidligste eksperimentene og fram til i dag. Fragmentene stammer fra større verk, kostymer, uniformer, merker og lignende og fungerer som innganger til intervensjoner der kunstneren bevisst har trådt inn i eksisterende rom og systemer for å forstyrre dem. Denne intervensjonistiske tilnærmingen, der kunst settes inn i virkelige sammenhenger utenfor galleriet for å avdekke skjulte sosiale dynamikker, gjør det mulig for Takala å synliggjøre institusjonell makt, sosiale grenser og vår kollektive vilje til å tilpasse oss.

1 *Event on Garnett Hill, 2005* Bok, courtesy Helsinki City Library

Boken *Event on Garnett Hill* dokumenterer en intervensjon som fant sted i januar 2004 i et boligområde i Glasgow der Takala bodde og studerte, et område som også rommet en katolsk privatskole. Verket ble laget som del av hennes studier i Environmental Arts ved Glasgow School of Art, og er et tidlig eksempel på Takalas metode. Hun identifiserer sosiale systemer, griper inn i dem og omformer møtene som oppstår til kunst. Intervensjonen fremstår nesten tilfeldig gjennom Takalas dagbokpregede dokumentasjon. Prosessen gir inntrykk av å utvikle seg organisk, drevet av nysgjerrighet som leder henne inn i stadig mer tilspissede situasjoner. Samtidig legger verket et tydelig grunnlag for Takalas senere praksis. Boken ble distribuert gjennom britiske folkebiblioteker, inkludert samtlige biblioteker i Glasgow. Enkelte eksemplarer finnes også i finske bibliotek og private samlinger.

Støttet av Finnish Academy of Fine Arts

2 *Ice Breaker, 2007* Iskremkjeks

Iskremkjeksene her viser til Pilvi Takalas intervensjon *Ice Breaker* fra 2007. *Ice Breaker* ble gjennomført flere ganger i løpet av én uke i en iskrembar på et kjøpesenter i Reykjavik, som del av festivalen for offentlig kunst *Miðbaugur og Kringla: Leisure, Administration and Control*, kuratert av Berglind Jóna Hlynsdóttir og Bjarki Bragason. Deltakeren, Amalia Sverrisdóttir, en eldre islandsk kvinne med rødbrun bobfrisyre og fargerike klær som skilte seg tydelig ut blant de uniformskledde tenåringene bak disken, kom uanmeldt inn i iskrembaren gjennom bakdøren midt i de travleste periodene av dagen. Der begynte hun å smake på isen. Handlingen pågikk i omtrent en halvtime av gangen. De ansatte lot som om ingenting uvanlig skjedde og nektet å svare på spørsmål om deltakeren. Verket demonstrerer på enkelt vis kraften i å bryte en etablert sosial norm, men også betydningen av tilbakeholdelse. Ved at de ansatte avstår fra å forklare eller kommentere intervensjonen, forhindres det at situasjonen enkelt kan avfeies som for eksempel «en performancegreie». I stedet etableres handlingen innenfor en annen sosial kontrakt.

Støttet av Nordic Culture Point

Pilvi Takala, *Ice Breaker*, 2007, performance. © Pilvi Takala 2026, Med tillatelse fra kunstneren; Carlos/Ishikawa, London; og Stigter Van Doesburg, Amsterdam.

3 *The Trainee, 2008* Deloitte-nøkkelbånd og adgangskort

Nøkkelbåndet og adgangskortet som vises her stammer fra *The Trainee*. Adgangskortet ga kunstneren tilgang til bygningen, men fungerer også, som mange av gjenstandene i denne samlingen, som et eksempel på hvor lite som skal til for å gli inn i en gruppe eller et miljø.

The Trainee er et av Takalas mest kjente verk og markerer en metode som senere skulle bli sentral i hennes praksis. Hun plasserer seg selv inne i selskaper og sosiale systemer for å observere eller forstyrre dem innenfra. I dette tilfellet tilbrakte Takala én måned ved Helsinkikontoret til det multinasjonale konsultentselskapet Deloitte. Kun enkelte ansatte i ledende stillinger kjente til hennes egentlige identitet. For kollegene var hun «Johanna Takala», praktikant i markedsavdelingen. Det ble raskt tydelig at praktikanten bidro svært lite. Dagene ble tilbrakt med å stirre ut i luften på ulike kontorer, og én dag brukte hun hele arbeidsdagen på å kjøre heisen opp og ned. Etter hvert som måneden gikk, ble kollegene rundt henne stadig mer forvirret, underholdt og irritert.

Å skjule latskap bak tilsynelatende travelhet eller å bruke arbeidstiden på sosiale medier er blant de atferdsmønstrene som ofte tolereres i et arbeidsfellesskap. Å sitte ved et tomt skrivebord med hendene i fanget og bare tenke, derimot, bryter med arbeidsplassens rytme og forstyrrer andres konsentrasjon. Det provoserende ved Takalas handlinger, utover det åpenbart underlige, ligger i motstanden de uttrykker. Å nekte å «gjøre», eller i det minste se ut som man gjør noe, utfordrer så mange av konvensjonene i vårt senkapitalistiske samfunn at selv de mest politisk liberale lett kan la seg irritere.

Støttet av Kiasma Museum of Contemporary Art og Finnish Cultural Foundation

4 *Real Snow White*, 2009

Kostyme, parykk og hårbøyle

Et annet av Takalas gjennombruddsverk, *Real Snow White*, installert i galleriet bak deg, ble filmet i Disneyland Paris i 2009. Takala er utkledd som Snøhvit og blir filmet av kunstner og venn, Raphaël Siboni. Her vises kopier av parykken og hårbøylen kunstneren bar, deler av kostymet som skapte så stor uro blant parkens vakter. Å filme i det offentlige rom på denne måten er i dag normalisert gjennom sosiale medier, influensere og allmenn tilgang på mobilkameraer. I 2009 var det derimot få steder hvor man kunne filme relativt fritt uten å vekke særlig oppmerksomhet. Turistdestinasjoner som Disneyland var blant de få stedene der dette lot seg gjøre, samtidig som man kunne bevege seg nokså uforstyrret. Verket befinner seg også i et historisk øyeblikk like før mennesker ble hyperbevisste på å bli fotografert eller filmet, i de tidlige årene av sosiale medier, før en bred forståelse av hvor offentlig våre liv og bilder faktisk ville bli.

Dette markerer et av de siste tilfellene der Takala benytterdenntypenmetode, entengjennomskjulte kamera som i *The Trainee*, eller åpen dokumentasjon av intervensjoner uten forhåndssamtykke, slik som her, i *Real Snow White*. I senere verk tar hun i bruk andre strategier for å forholde seg til de etiske utfordringene som oppstår når man griper inn i intetanende menneskers hverdagsliv og hvordan bildene av dem brukes og deles.

Støttet av Rijksakademie van Beeldende Kunsten og Masa Projesi

5 *Lost Pigeons*, 2012

Plakater, 30x42 cm

Disse plakatenes er fra *Lost Pigeons*, et prosjekt utviklet i den belgiske byen Gent. Takala ble fascinert av det lokale miljøet av dueentusiaster. Verket er enkelt og lett lekent i formen, men retter samtidig oppmerksomheten mot hvordan subkulturer preger samfunnet og de sosiale rommene vi deler. Det kaster også et nytt blikk på en skapning vi lever tett på i byene våre, men som oftest møtes med forakt. Selv om de beste brevdueene kan omsettes for høye summer, er tap av fugler en uunngåelig del av brevduesporten. Faktisk stammer alle byduer fra tapte brevduer og deres etterkommere.

I konkurransesesongen 2012 samlet Takala informasjon fra dueeiere i Gent og laget «etterlysningsplakater» for hver tapte due hun registrerte gjennom denne kartleggingen. Ved å ringe telefonnummeret på plakaten ble publikum koblet til en forhåndsinnsplilt telefonsamtale mellom kunstneren og en dueentusiast. Samtalene gir innblikk i økonomien rundt brevduesporten, men også i den sterke tilknytningen og omsorgen disse menneskene har for fuglene sine.

Bestillingsverk produsert for TRACK av S.M.A.K., Gent. Støttet av Fonds BKVB, The Netherlands Foundation for Visual Arts, Design and Architecture

LOST

"Lady Gaga" BE 11 - 4100602

If you see this poster please call:

+32 (0) 9 240 76 50

Pilvi Takala, *Lost Pigeons*, 2012, intervensjon, plakater, 5:00 audio. Plakat TRACK, S.M.A.K., Ghent, 2012. © Pilvi Takala 2026, med tillatelse fra kunstneren; Carlos/Ishikawa, London; og Stigter Van Doesburg, Amsterdam.

14 *The Pin*, 2025

Emaljert pin, 2x2cm

Kan du holde på en hemmelighet?

Bestilt av High Line and Frieze, *The Pin* hadde premiere i New York i 2025. Personer som bærer pinnen tar kontakt med forbipasserende og spør om de kan holde på en hemmelighet. Først når svaret er ja, avsløres hemmeligheten. De som takker ja mottar en pin, og blir dermed deltakere i verket. De kan gjenkjenne andre som bærer pinnen, og bidrar slik til et stadig voksende nettverk. *The Pin* kretser rundt en svært enkel maktstruktur vi alle kjenner. De som er innenfor, og de som er utenfor. De med pinnen, og de uten.

Å skape sosiale hierarkier gjennom kunnskap, både delt og skjult, har på ulike måter vært et gjennomgående trekk i Takalas kunstnerskap. Fra tidlige performancer der bare hun selv kjente spillereglene, via medvirkning fra ansatte i en iskrembar, til å gå inn i selskaper og observere dem fra innsiden uten å bli avslørt. Det har alltid vært noen som er med på det, og andre som holdes utenfor. Å navigere de etiske spørsmålene rundt hvem som trenger å vite hva, er noe Takala har blitt stadig mer bevisst på, men ikke uten læring underveis. Arbeidene hennes minner oss om at kunnskap og hemmeligheter alltid innebærer makt. Spørsmålet er hvordan vi velger å bruke den.

Hold utkikk etter *The Pin* i Trondheim i løpet av 2026.

[Dokumentasjon av performance] Pilvi Takala, *The Pin*, 2025. En High Line-performance samprodusert av High Line Art og Frieze. Foto: Charlie Rubin. Med tillatelse fra Friends of the High Line og Frieze.

Utstillingen *Breaking Ranks* er kuratert av Adam Kleinman og Joe Rowley og er støttet av Frame Contemporary Art Finland og Det finsk-norske kulturinstituttet.

En spesiell takk går til Tuure Leppänen, Bodil Nilsen Gylland, Trondheim Eiendom Gjenbrukslager, Aksel Øien, Eliah Lillis, Terje Aursøy, Cas van Son, Ula Jern, Emilie Forey, Saskia Hubert, Carlos/Ishigawa, Mickis Gullstrand, Annika Svendsen Finne, Eirik Haldberg, Amalia Fonfara, Dag Olav Kolltveit, Dina Al-Makhrami, Evelina Elere, Fátima Calzado, Marc Pricop & Tendai Angela Jambga-Rokkones.

 The Finnish-Norwegian Cultural Institute

frame contemporary art finland

Kunsthall Trondheim

8 Invisible Friend, 2015

Plakat, 42x59cm

Invisible Friend var en gratis SMS-tjeneste for alle som ønsket å føre en anonym, personlig samtale med noen som alltid svarte. Verket var aktivt i årets mørkeste periode, i november og desember 2015, og ble bestilt av Helsinki Contemporary. Det tok form i byrommet gjennom plakater, som den som vises her, klistret opp rundt omkring i Helsinki. Ideen til *Invisible Friend* sprang ut av Takalas erfaring med å arbeide for en SMS-tjeneste i USA, der brukere betaler for å motta meldinger fra en fiktiv kjæreste.

I løpet av de to månedene *Invisible Friend* var i drift, utvekslet over 1 000 brukere rundt 18 000 meldinger med et dedikert team av skribenter som bemannet tjenesten. For å delta trengte man bare å sende en SMS, og *Invisible Friend* svarte kort tid etter. Skribentene gikk inn i samtale uten noen egen agenda, og lot brukerne styre retningen. Svarene ble improvisert i møte med det som ble sendt inn. Det fantes ingen overordnet hensikt. Ingen problemer som måtte løses. Ingen fast struktur.

Pilvi Takala, *Invisible Friend*, 2015, tekstmeldingstjeneste. © Pilvi Takala 2026, med tillatelse fra kunstneren; Carlos/Ishikawa, London; og Stigter Van Doesburg, Amsterdam. Foto: Vanessa Forstén / Helsinki Contemporary.

9 Admirer, 2018

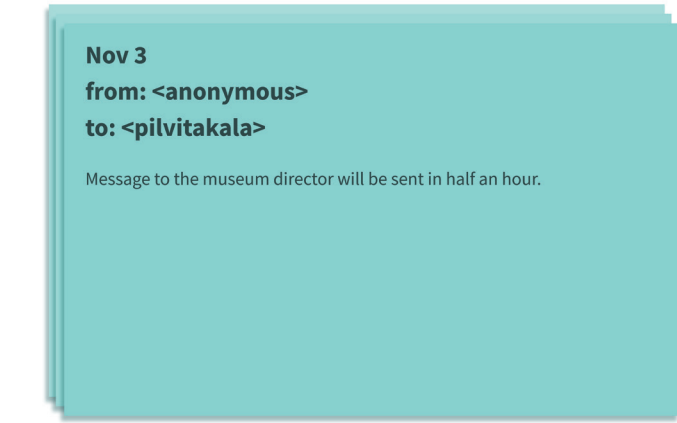
Kontrakt på A4-papir

Kontrakten som vises her utgjør kjernen i *Admirer*, en avtale fremforhandlet med en anonym person via e-post. Forhandlingen strakte seg over to måneder og var et forsøk på å definere rammene for kommunikasjonen mellom partene, samt å etablere tydelige grenser og mål for samhandlingen.

Bakgrunnen for verket er at Takala begynte å motta meldinger fra «Anonymous» i etterkant av hennes gratis SMS-tjeneste *Invisible Friend* fra 2015. Det tok imidlertid ikke lang tid før kommunikasjonen eskalerte. Takala mottok etter hvert en strøm av uønskede og ofte aggressive meldinger på tvers av ulike digitale plattformer fra den ukjente avsenderen. *Admirer* synliggjør en bestemt type kjønnet atferd på nett, der risikoen for konsekvenser er minimal. Holdningene som kommer til uttrykk gjenfinnes i bredere deler av samfunnet. Verket handler både om temaene som trer fram i meldingene (som for eksempel berettigelse, misogyni og trakassering forkledd som romantisk pågåenhet), og om selve håndteringen av disse situasjonene.

Begge parter utøver makt i prosessen. Takalas handlingsrom springer ut av hennes tydelige intensjoner og kontroll over den kunstneriske prosessen, mens «Anonymous» sin makt ligger i anonymiteten og skjulingen av egen identitet.

Støttet av AVEK / The Promotion Centre for Audiovisual Culture, Kiasma Museum of Contemporary Art, Taïke / Arts Promotion Centre Finland

[Stillbilde] Pilvi Takala, *Admirer*, 2018, 1:57:00 ni-kanals videoinstallasjon, kontrakt. © Pilvi Takala 2026, med tillatelse fra kunstneren; Carlos/Ishikawa, London; og Stigter Van Doesburg, Amsterdam.

10 The Stroker, 2018

Kart over møter, 59x84cm

The Stroker, som vises i galleriene i overetasjen, ble filmet med skuespillere som rekonstruerte møter Takala hadde under intervensjonen der hun utga seg for å være Nina Nieminen, «The Stroker». Disse møtene ble dokumentert av kunstnerens assistent Iona Roisin under Takalas opphold ved Second Home, et coworking-miljø i Øst-London. De faktiske interaksjonene ble observert, filmet i skjul og kommentert underveis. Materialet ble deretter gjennomgått, på lignende vis som i en sosiologisk eller antropologisk studie, der utvalgte situasjoner ble markert for senere rekonstruksjon. Takala returnerte deretter til Second Home sammen med en gruppe skuespillere og filmet de rekonstruerte møtene på stedet. Denne bruken av rekonstruksjon muliggjør en mer varsom tilnærming. Den ivaretar anonymiteten til personer som ellers uvitende kunne ha inngått i verket, samtidig som den gir kunstneren langt større kontroll over det visuelle uttrykket i den ferdige filmen.

Kartene som vises i dette arkivet følger noen av disse møtene og gir innblikk i metodene Takala og assistenten benyttet for å observere, dokumentere og senere gjenskape situasjonene som inngår i installasjonen i galleriet oppe. Kartene synliggjør hvordan sosiale normer og arkitektonisk utforming ved Second Home former adferd og påvirker reaksjoner på ubehagelige situasjoner. De gir også et bilde av den metodiske grundigheten som kjennetegner Takalas prosjekter når hun undersøker og avdekker sosiale og maktbaserte dynamikker.

Støttet av AVEK / The Promotion Centre for Audiovisual Culture, Finnish Institute in London, Koneen Säätiö, Second Home, Taïke / Arts Promotion Centre Finland

11 If Your Heart Wants It (REMIX), 2020

SLUSH-nøkkelbånd og Say What-visittkort

Nøkkelbåndet og visittkortet som vises her er fra *If Your Heart Wants It* (remix), et verk produsert mens Takala var artist-in-residence ved Aalto University School of Business. Videoverket tar for seg den årlige teknologimessen SLUSH, som selv ble unnfanget ved Aalto-universitetet og grunnlagt av tidligere studenter i 2008. Som så mange andre teknologimesser, har SLUSH en ambisjon om å løse «store verdensproblemer».

Sammen med et tverrfaglig forskningsteam og et filmcrew deltok Takala på 2018-utgaven av messen, der de utga seg for å være en fiktiv oppstartsbedrift med navnet *Say What*. Gruppen deltok på foredrag og etterfester, beveget seg mellom standene og dokumenterte alt de kom over. Filmen er sammensatt av dette materialet.

Takala undersøker hvilke holdninger og handlingsmønstre dette miljøet fremmer, blant annet hvordan deltakerne håndterer det konstante presset om å være positive, sosiale og utadvendte, samtidig som de forsøker å bevise sin egen «entreprenørverdi». Teamet observerte ofte en bevissthet rundt hvor performativt miljøet er. Likevel eksisterer det, bak alle de positive selvbekreftelsene, ofte en sterk følelse av usikkerhet side om side med selvsikkerhet og bravado.

I en kultur der suksess fremstilles som et resultat av individuell besluttsomhet, dedikasjon og kreativitet, blir det også individet som må bære ansvaret når man mislykkes. En slik ensidig forståelse av suksess gir økt makt til narsissistiske personligheter som dyrker fortellinger om å ha reist seg fra ingenting, samtidig som den nedvurderer resultater som springer ut av samarbeid, solidaritet eller strukturelle fortrinn.

Bestillingsverk for Aalto University School of Business, Finland
Støttet av KRIEG/PXL-MAD School of Arts Hasselt, Belgium

12 Close Watch, 2022
Publikasjon fra verkets første presentasjon ved den 59. Venezia-biennalen som del av Finlands nasjonale paviljong, kuratert av Christina Li, slipsnål fra Securitas, slips fra Securitas, to borrelåsmerker fra uniform

Close Watch, som vises i overetasjen, skiller seg ut i Takalas praksis ved at verket i stor grad handler om å passe inn snarere enn å skille seg ut. Hun lot denne omvendingen av sin vanlige metode virke på seg selv, og dokumenterte og reflekterte over egne reaksjoner og hvorfor de oppstod. Publikasjonen som følger verket, og som vises her i arkivet, synliggjør mange av disse indre konfliktene. Maktfølelsen man får når man overvåker en mistenkelig kunde. Spenningen ved å jage en tyv. Forvirringen rundt hvorfor hun ikke sa ifra da rasistiske uttrykk ble brukt. Dette aspektet av verket fungerer som en påminnelse på hvor lett makt, eller et grunnleggende behov for tilpasning, kan føre til at enkeltpersoner lar seg rive med av gruppedynamikker, og hvor vanskelig det kan være å stå imot dem.

Her vises noen av uniformselementene Takala bar mens hun arbeidet for Securitas, et ledende globalt sikkerhetsselskap. Private vektertjenesters uniformer verden over låner ofte et militært uttrykk gjennom bruk av vernevester og borrelåsmerker. Dette visuelle uttrykket kan føre til at vektere identifiserer seg med, og etterligner, politi- og militær autoritet utover sitt faktiske mandat. Slipsnålen er også interessant. Et uniformselement som kan oppleves som noe malplassert, men som samtidig har designtrekk som minner om militære tjenestebånd. Disse ulike elementene av militær rollelek, taktisk bekledning og formell uniform kan bidra til at personer med autoritære tilbøyeligheter lettere overskrider grensene for sin rolle.

Close Watch ble opprinnelig bestilt og produsert av Frame Contemporary Art Finland til Finlands paviljong ved den 59. internasjonale kunstutstillingen, La Biennale di Venezia, i samarbeid med Saastamoinen Foundation. Spesiell takk til Securitas. Ytterligere støtte fra AVEK, The Promotion Centre for Audiovisual Culture, og The Arts Promotion Centre Finland (Taike)

13 Feeling Defensive, 2025
Borrelåsmerke med navn og kopp i metall fra Finnish Coastal Brigade

Feeling Defensive er et pågående prosjekt med mange utforskede retninger. *Del 1*, som vises i overetasjen, representerer bare én side av et tematisk felt som tydelig er fruktbart for Takalas praksis. Arkivobjektene som presenteres her knytter seg til militært rollespill, denne gangen brukt mer eksplisitt som et virkemiddel for å bygge militær lojalitet og fellesskap blant deltakerne, også blant personer som ellers ikke nødvendigvis støtter slike institusjoner. Det finske Nasjonale forsvarskurset (*Maanpuolustuskurssit*) samler ledere og personer med innflytelse fra ulike samfunnsområder. I Takalas tilfelle fra kunst- og kulturfeltet, fra academia representert ved blant andre Johanna Vuorelma som medvirker i filmen ovenfor, men også fra industri, politikk, medier og noen yrkesmilitære. Kursets uttalte formål er å styrke beredskap ved kriser, og å øke forståelsen for militærets rolle i nasjonal sikkerhet. Samtidig fungerer det som et middel for å skape ambassadører for Forsvaret innen ulike sektorer, også der støtten tradisjonelt kan være svakere. Bruken av militær bekledning, som navnemerket med borrelås som vises her, skytekonkurranser der Takala vant metallkopp som også inngår i arkivet, og den generelle infantiliseringen av deltakerne i en struktur som i stor grad minner om skole, fremstår som en underlig måte å bygge informert tillit til en institusjon på. Muligens er dette en form for psykologisk påvirkning. I en tid med økende globale spenninger presses samfunn i retning av å frykte «de andre» og å akseptere militærmakt som eneste løsning. Hvor man løper en risiko for å gjenta tidligere feil.

Bestillingsverk for Meduza til utstillingen No, 2025. Støttet av Arts Promotion Centre Finland og Linnamo Foundation

[Stillbilde] Pilvi Takala, *Feeling Defensive (Part 1)*, 2025, 15:50 video. © Pilvi Takala 2026, med tillatelse fra kunstneren; Carlos/Ishikawa, London; og Stigter Van Doesburg, Amsterdam.

6 Vergunningvolle Zone, 2013
Informasjonsplakett

Vergunningvolle Zone ble realisert som del av utstillingen *Call of the Mall* i kjøpesenteret Hoog Catharijne i Utrecht i Nederland, i tett samarbeid mellom Takala og kurator Huib Haye van der Werf. En *Vergunningvolle Zone* er et særskilt område der det gjelder færre regler enn i det offentlige rom eller i kjøpesentre ellers i Nederland. Innenfor sonen er det tillatt å sette i gang aktiviteter spontant, også aktiviteter som vanligvis krever tillatelse. Skiltene som vises her i arkivet er kopier av informasjonsskiltene som ble brukt i Utrecht for å forklare rammene for sonen. Utover disse skiltene fantes det ingen organisering eller program for aktivitetene. Dersom flere handlinger oppstod samtidig og kom i konflikt med hverandre, var det opp til de tilstedeværende selv å finne måter å dele rommet på.

Verket etablerer et «frirom» i ellers stramt regulerte omgivelser, samtidig som det legger til rette for at relasjoner mellom mennesker kan oppstå på egen hånd. Det skaper et forhandlingsrom som minner mer om en eldre markedsgate enn om de kontrollerte, kommersielle rommene kjøpesentre i dag ofte er. Kjøpesentre dukker jevnlig opp i Takalas praksis, og hun har lenge vært opptatt av disse rommene. De fremstår som offentlige møteplasser, men er i realiteten private og dermed underlagt overvåkning og kontroll. På denne måten er de blant de mest definerende sosiale miljøene i vår samtid.

Bestillingsverk for Stichting Kunst in het Stationsgebied i samarbeid med Utrecht kommune

Pilvi Takala, *Vergunningvolle Zone*, 2013, offentlig kunstverk. Installasjonsvisning, *Call of the Mall*, Utrecht, 2013. © Pilvi Takala 2026, med tillatelse fra kunstneren; Carlos/Ishikawa, London; og Stigter Van Doesburg, Amsterdam. Foto: Stichting Kunst in het Stationsgebied & City of Utrecht.

7 The Committee, 2015
Arrangementsplakater, 42 × 59 cm og 15 × 21 cm

I 2013 mottok Takala EMDASH Award, en pris som gis til nyskapende performancekunst. Prisen har som formål å muliggjøre produksjonen av et nytt verk for Frieze Art Fair i London. Hun inviterte en gruppe barn i alderen 8 til 12 år, som var faste brukere av et ungdomssenter i Bow i Øst-London, til å disponere hele prissummen. Barna sto fritt til å bruke pengene slik de ønsket, og til selv å bestemme hvordan de ville ta beslutninger som gruppe.

Prosjektet består av flere deler. Det inkluderer workshops med barna ved ungdomssenteret, forslaget gruppen til slutt landet på, og et videoverk med tittelen *The Committee*. Videoen består av intervjuer der barna forklarer hvordan de bestemte seg for å bruke prispengene på 7 000 pund, hvordan beslutningsprosessen foregikk, og hvilke verdier som lå til grunn for valgene deres. Plakatene som vises her ble laget til lanseringen av forslaget barna endte opp med. Det var et hoppeslott komplett med møbler, hage og basseng, der alle delene kunne hoppes på. Som ofte når barn forteller, er det slående hvor ulike minner de har fra prosessen, og hvordan de evner å begrunne beslutningene sine på måter som etterligner voksnes rasjonaliseringer. De snakker om veldedighet, fellesskapsverdi og forretningsmuligheter, samtidig som de fryder seg over hvor episk et ballbasseng kan være.

Muliggjort gjennom EMDASH Award 2013, støttet av Rennes Biennale

[Stillbilde] Pilvi Takala, *The Committee*, 2014, 15:00 video. © Pilvi Takala 2026, med tillatelse fra kunstneren; Carlos/Ishikawa, London; og Stigter Van Doesburg, Amsterdam.